

tek a napok, a hetek s egy reggel hirül hozzák a leánynak, hogy a férfi elment...

Messzi... messzi... senkise tudja, hogy mikor jön ismét vissza... A leány... azt hitte, hogy a szíve szakad meg.

... Ahogy a vén kisasszonyra pillantottam, láttam, hogy könnyek csillognak a szemeiben...

„De nem szakadt meg a szíve, mert másnap levél jött.”

Kezébe vette az első levelet.

„Nagyon szépen írt... Megírta, hogy kénytelen itthagyni szülőhelyét, mindenkit, s azt, akit legjobban, legigazabban, legőszintébben szeretett.”

Tűzbe vetette a fakó lapot...

Utána, lassan, ahogy mesélt, a főbbit is...

„S biztatta a leányt, hogy várjon, várjon, mert eljön érte, elviszi aranyos országokba... csak őt, csak őt szereti... S a leány vár. Hűséggel, mint a kutya, hittel, mint a hívő s szerelemmel, mint a legigazibb szerelmes a világon...”

Parányi eszemmel megértettem már, hogy önmagáról beszél, hogy az ő szerencsétlen, szomorú életének kálváriáját meséli el...

„A levelek csak jöttek, csak jöttek, a férfi helyett. Hosszú évek múltak el az első ismeretség óta s a leány csak vár. A tavasz hamar cserbenhagyta a leányt... Elfutott előle... Majd a nyár is búcsuzóra intett.

A leány kétségbeesetten, erős, dacos akarrattal vár s a nagy várásban ráncok rajzolódtak síma, szép arcára... És... és... ahogy beköszöntött az első őszi nap, megtudta a leány, hogy a férfi, a Jenő... már évek óta... évek óta... családos ember... szép... kicsi... leánykája is van...”

Nem tudta visszafartani a sírást. Őszinte, egy áldott szívnek megsebzett könnyei peregtek végig az arcán...

És én is... gyerektudatlanságommal vele sírtam...

Mikor eljöttem a vén kisasszonytól, még mindig sírtam. Az én gyerekeszem nem tudta megérteni az élet tragédiáit. Zavaros össze-visszaságban forogtak a gondolatok agyamban.

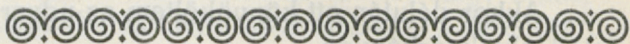
„... Szegény... szegény kisasszony...”

Miféle Jenőre várt?... Hiszen annyi ember s oly sok Jenő van a világon!

... Másnap ugyanolyan szürke nap volt. Kicsi házunkat szokatlan zaj töltötte be...

A vén kisasszony...

Megmérgezte magát az éjjel... Megölte... elvitte az ősz...

Az erő diadala.

Irta: Garami Árpád.

Most le akarok feküdni a földre Meztelenül, vonaglón, szép-szüzen, A napban barnán csillogni, örülni S égnek emelni erős, nagy fejem.

Csak én vagyok most és e nagy, meleg Föld: A forró test izmosan felliheg, Feszül s megroppan, amint ficáncolnak A húsba rejtett erő-istenek.

A Föld hatalmas, barnán és tömöften Terül el teste s én magam vagyok: A Föld félelmes, zsarnok és kegyetlen S a húsom most félelmesen ragyog.

Megrémülök... a Föld hatalmas karja Fejem fölött ijesztően lebeg — Semmi vagyok és lassan elborúlnak Szegényen, fátyolosan e szemek.

De testemben egy nagy erő megindul, Buzognak, felszökkennek a csodák: Feszül a mellem, elborít a nagy láz S ülöm a lelkem szent diadalát!

